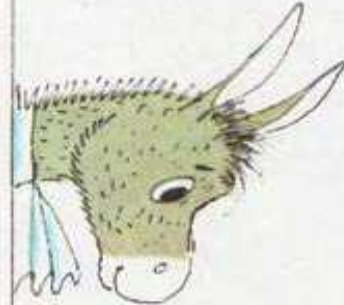
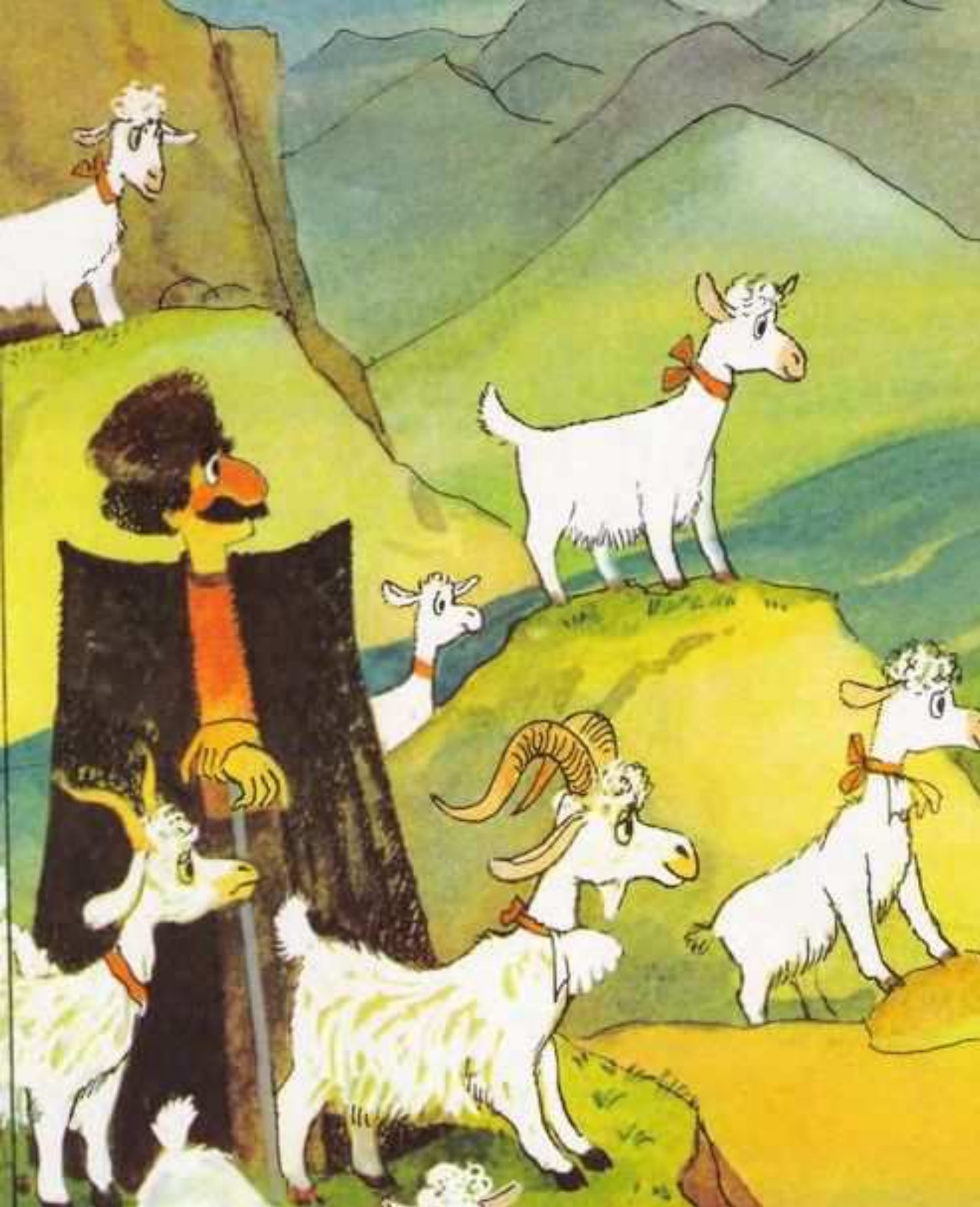

ג. צ'פרוב

הצפרדע
המולכה

בהתחלה הצפרדע יושבה בנהר והביטה איך השמש משתקפת במים. ואחר כך באה הרוח ואמרה "פו!" בנהר ובשמש נעשו קמטים. הרוח התרגזה ועשתה עוד "פו! פו! פו!" חזק מאוד. היא כנראה רצתה להחליק את הקמטים, אבל הם נעשו עוד יותר גדולים.

אבל אז הצפרדע התרגזה. היא לקחה מקל קטן ואמרה לרוח "אגרש אתך. מדוע את מקמטת את המים ואת השמש היפה?" והיא גירשה את הרוח. גירשה אותה דרך היער, דרך השדה, דרך תעלה צהובה גדולה. היא גירשה אותה להרים, ששם רעו עזים וכבשים.

וכל אותו היום הצפרדע קפצה אחרי הרוח והניפה את המקל. היה מי שחשב – היא מגרשת דבורים. היה מי שחשב – היא מגרשת ציפורים, אך היא לא הפחידה אף אחד ולא דבר כלשהו. היא הייתה קטנה, היא הייתה מוזרה. היא פשוט קפצה בהרים ורעתה רוח.

ובערב באה פרה ג'ינג'ית לבקר את הצפרדע.
היא געתה, היא נדה בראשה הנבון ופתאום שאלה:
"סליחה, הירוקה. ומה היית עושה אילו היית פרה ג'ינג'ית?"
"אינני יודעת. משום מה לא מתחשק לי בכלל להיות פרה ג'ינג'ית."
"ובכל זאת?"

"מן הסתם הייתי הופכת מג'ינג'ית לירוקה."
"ואחר כך?"

"אחר כך הייתי מורידה את הקרניים."
"למה כך?"

"כדי לא לדקור."
"ואחר כך?"

"אחר כך הייתי מאריכה את הרגליים. כדי לקפוץ."
"ואחר כך, אחר כך?"

"אחר כך הייתי אומרת 'איזו פרה אני?'
אני פשוט צפרדע קטנה, ירוקה'."

האמת היא שהיא כל החיים שלה הייתה נשארת קטנה, אלא הנה
מה שקרה:
כל אחד יודע מה הוא מחפש. ומה חיפשה הצפרדע היא לא ידעה
בעצמה. יתכן ואמא, יתכן ואבא, ואולי את סבתא או סבא.
במרעה היא ראתה פרה גדולה.
"פרה, פרה" אמרה לה הצפרדע "את רוצה להיות אמא שלי?"
"מה אתך!" געתה הפרה "אני גדולה ואת קטנטונת כזו!"
בנהר היא ראתה בהמות.
"בהמות, בהמות, תהיה לאבא שלי?"
"מה אתך! אני כל כך גדול ואת קטנה."
והדוב לא רצה להיות לה לסבא. ואז הצפרדע התרגזה ממש. היא
מצאה בעשב חרגול קטן ואמרה לו:
"נכון, אני גדולה ואתה קטן מאוד. ובכל זאת אני אהיה לאמא שלך!"

"מי הם הפרפרים?" שאל פעם החרגול את הצפרדע.
"אלה פרחים ללא ריח" ענתה הצפרדע. "בבוקר הם פורחים ובערב
נובלים. פעם ראיתי באחו - כאילו פרפר כחול נובל. הכנפיים שלו נחו
על הדשא ורוח ליטפה אותם. אחר כך באתי וגם אני ליטפתי. כי מאין
העלים הכחולים? כנראה מהשמיים הכחולים שנובלים.
אם שמיים כחולים נובלים - הם נעשים ורודים. אם שמיים כחולים
נובלים - שמש מתחילה לזרוח. ועד אז אנו צריכים לשבת באחו וללטף
עלים כחולים."

כל אחד רוצה להיות יותר גדול. הנה גדי - הוא רוצה להיות איל. כבש
רוצה להיות פר, פר - פיל.
וגם הצפרדע הקטנה רוצה להיות יותר גדולה. אך איך - איך לעשות
זאת? למשוך את עצמה ברגל? זה לא יעזור. גם לא למשוך באוזן. וזנב
אין לה.
אז היא יצאה לשדה גדול, עלתה על תל קטן וחיכתה לשקיעת השמש.
וכשהשמש התקרבה לאופק הצל של הצפרדע נפל על הארץ.
בהתחלה הוא היה כמו גדי, אחר כך כמו פר, ואחר כך כמו פיל גדול-
גדול.
ואז הצפרדע שמחה מאוד וקראה:
"אני כמו פיל גדול!"
אלא שהפיל הגדול נעלב מאוד.
"את לא שום פיל" אמר לצפרדע "זה הצל שלך שהוא פיל גדול. ואת
פשוט כזו - צפרדע מאוד משונה בשקיעת השמש."

